ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové a Mgr. Davida Hipšra v právní věci **žalobce: Ing. J. D.,** zast. Mgr. Jaroslavem Marténkem, advokátem se sídlem Slovákova 11, Brno, proti **žalovanému: Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu,** se sídlem Štěpánská 28, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2008, č. j. 15894/08-1500-105418, ve věci udělení příklepu ve veřejné dražbě nemovitostí, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 11. 2010, č. j. 10 Ca 330/2008 - 53,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým tento soud zamítl jeho žalobu proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu (dále jen „žalovaný“) ze dne 21. 10. 2008, č. j. 15894/08-1500-105418. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl stěžovatelovo

odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 6 (dále jen „správce daně“) ze dne 11. 9. 2008, č. j. 254183/08/006940/8528, o udělení příklepu podle ustanovení § 73 odst. 7 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), s přiměřeným použitím zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“ nebo „občanský soudní řád“).

Ze spisové dokumentace vyplývají následující podstatné skutečnosti. Dne 12. 11. 1992 vydal správce daně platební výměr č. j. FÚ/14200/4806/92, kterým byla stěžovateli vyměřena daň z obratu za zdaňovací období 1991 podle zákona č. 73/1952 Sb., o dani z obratu, ve znění pozdějších předpisů, ve výši 1 462 100 Kč. Proti tomuto rozhodnutí se stěžovatel bránil řádnými i mimořádnými opravnými prostředky, nebyl však úspěšný. Následně správce daně stěžovateli předepsal rovněž penále k předmětné dani z obratu rozhodnutími ze dne 14. 12. 1993, č. j. 101938/93/3/5371 a č. j. 101939/93/3/5372, ze dne 19. 9. 1994, č. j. 176690/630/94/7573, a ze dne 19. 12. 1994, č. j. 204939/630/94/20866 a č. j. 204940/630/94/20867. Stěžovatel své daňové povinnosti nesplnil. Dne 23. 9. 2005 vydal správce daně exekuční příkaz, č. j. 236529/05/006940/4932, k vymožení předmětných vykonatelných nedoplatků v celkové částce 2 935 416,51 Kč (resp. částce 2 994 124,51 Kč, která zahrnuje již exekuční náklady) prodejem nemovitosti stěžovatele (ideální 1/8 rodinného domu na adrese P., N. V. h., včetně ideální 1/8 pozemků k této nemovitosti náležejících). Proti tomuto exekučnímu příkazu nebyly podány žádné opravné prostředky, ačkoli byl stěžovatel řádně poučen o možnosti podání námitek ve lhůtě patnácti dnů. Tento exekuční příkaz tak nabyl právní moci dne 18. 12. 2005. Následně proběhlo řízení o určení ceny nemovitosti, která měla být předmětem dražby. Za tímto účelem byl ustanoven znalec v oboru ekonomiky, ceny a odhadů nemovitostí. Dne 5. 6. 2007 vydal správce daně rozhodnutí č. j. 187491/07/006940/4932, kterým určil odhadní cenu dražené nemovitosti ve výši 2 941 929 Kč. Toto rozhodnutí bylo doručeno zplnomocněnému zástupci stěžovatele dne 13. 6. 2007. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, které bylo žalovaným zamítnuto rozhodnutím ze dne 19. 3. 2008, č. j. 2071/08-1500-105418. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu k Městskému soudu v Praze, která byla rozhodnutím ze dne 31. 10. 2008, č. j. 6 Ca 193/2008 - 37, odmítnuta. Dne 5. 6. 2008 vydal správce daně v souladu s § 73 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků ve spojení s § 336b o. s. ř. dražební vyhlášku (č. j. 189649/08/006940/8528), v níž nařídil dražební jednání na den 11. 9. 2008. Tato dražební vyhláška byla doručena stěžovateli dne 21. 6. 2008 a zplnomocněnému zástupci dne 19. 6. 2008. Proti dražební vyhlášce nebylo podáno odvolání. Dne 11. 9. 2008 proběhla veřejná dražba výše uvedené nemovitosti stěžovatele podle § 73 odst. 6 písm. d) a § 73 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků s přiměřeným použitím § 335 a násl. o. s. ř., o jejímž průběhu byl sepsán protokol č. j. 254187/08/006940/8528. Téhož dne bylo vydáno rozhodnutí, č. j. 254183/08/006940/8528, o udělení příklepu ve veřejné dražbě nemovitostí podle § 73 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků s přiměřeným použitím

ustanovení občanského soudního řádu, neboť byly splněny podmínky stanovené zákonem pro výkon veřejné dražby a učiněno nejvyšší podání. Stěžovatel se následně proti tomuto rozhodnutí odvolal, přičemž žalovaný jeho odvolání rozhodnutím ze dne 21. 10. 2008, č. j. 15894/08-1500-105418, zamítl. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu k městskému soudu, který ji rozsudkem ze dne 4. 11. 2010, č. j. 10 Ca 330/2008 - 53, zamítl.

Stěžovatel v odvolání i žalobě namítal, že daň vyměřená výše uvedeným platebním výměrem na daň z obratu byla vyměřena nezákonně a na základě toho bylo nezákonně předepsáno rovněž penále. Platební výměr ze dne 12. 11. 1992, č. j. FÚ/14200/4806/92, je podle stěžovatele neplatný a nicotný, neboť v tomto rozhodnutí není správně označen příjemce. Z toho důvodu nemůže být tento platební výměr ani platební výměry na daňové penále exekučními tituly. Totožnou námitku uplatnil v řízení před městským soudem. Městský soud na nyní posuzovanou věc vzhledem k ustanovení § 73 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků aplikoval § 336k o. s. ř., přičemž zejména zdůraznil jeho odstavec třetí, podle kterého odvolací soud usnesení o příklepu změní tak, že se příklep neuděluje, jestliže v řízení došlo k takovým vadám, že se odvolatel nemohl zúčastnit dražby, nebo jestliže byl příklep udělen proto, že při nařízení dražebního jednání nebo při provedení dražby došlo k porušení zákona. Ustanovení § 219a se nepoužije. Na základě toho má městský soud za to, že žalovaný ve svém rozhodnutí správně uvedl, že v odvolání proti rozhodnutí o udělení příklepu lze namítat výhradně jen skutečnosti týkající se samotné dražby a že posledním okamžikem, kdy může povinný namítat neexistenci exekučního titulu, je odvolání proti exekučnímu příkazu. Nepodal-li stěžovatel proti exekučnímu příkazu odvolání, nemůže nicotnost platebního výměru namítat nyní, v řízení o udělení příklepu. Podotkl, že podle § 336k o. s. ř. lze odvolání proti rozhodnutí o udělení příklepu podat pouze z tam uvedených důvodů. Za situace, že je odvolání podáno z důvodu jiného, jak tomu bylo v případě stěžovatele, je nutno takové odvolání zamítnout. Stěžovatel v odvolání uplatnil pouze námitky, které ze samé podstaty nemohly být úspěšné, a proto žalovaný postupoval správně, pokud se jimi nezabýval. Navzdory právě uvedenému se městský soud nad rámec vypořádal s námitkou nicotnosti platebního výměru na předmětnou daň z obratu, kterou stěžovatel spatřuje v nejednoznačné identifikaci daňového subjektu v tomto rozhodnutí, přičemž nicotnost neshledal.

Proti tomuto rozsudku stěžovatel podal kasační stížnost, v níž uplatnil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. pro nezákonnost napadeného rozsudku pro nesprávné právní posouzení věci, a podle § 103 odst. 1 písm. d) téhož zákona, tj. pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí městského soudu.

Stěžovatel má na rozdíl od městského soudu za to, že ustanovení § 336k odst. 3, věta poslední, o. s. ř., nevymezuje konkrétní důvody nezákonnosti či procesní fáze, ve kterých lze námitku nezákonnosti exekučního titulu uplatnit.

Domnívá se, že z daného ustanovení žádné omezení pro uplatňování jeho práv v daném řízení, konkrétně nemožnost podat námitky nezákonného předchozího postupu v této fázi exekučního řízení, nevyplývá. Za takového stavu věci není přípustné, aby toto omezení městský soud aplikoval, ani s ohledem na případnou judikaturu v obdobných věcech. Učinil-li tak, postupoval nezákonně.

Stěžovatel je názoru, že nezákonnost samotného exekučního titulu (jak je uvedeno v čl. II. bod 1 až 9 žaloby) vyvolává nezákonnost jakéhokoli úkonu žalovaného, který předpokládá existenci řádného exekučního titulu. Na rozdíl od městského soudu je názoru, že na základě nezákonného (nicotného) exekučního titulu nemůže být provedena zákonná dražba. Na podporu svých tvrzení stěžovatel odkazuje na čl. 11 odst. 5 a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, které stěžovateli garantují, že daně a poplatky lze ukládat jen na základě zákona a státní moc lze vykonávat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který stanoví zákon.

Pokud jde o argumentaci městského soudu vztahující se k samotnému exekučnímu titulu, tj. platebnímu výměru na daň z obratu (rozhodnutí ze dne 12. 11. 1992, č. j. FÚ/14200/4806/92), tu považuje stěžovatel za nezákonnou. Nesouhlasí s jeho názorem, že rozhodnutí v daňovém řízení mohlo být v rozhodné době jednoduché a neformální s ohledem na zájem zajištění správného stanovení a vybrání daní i přes úpravu předpisů upravujících postup správce daně. V souvislosti s tím namítá, že se městský soud nevypořádal s konkrétními právními argumenty a s odkazy na právní předpisy, pokud jde o předepsané formální náležitosti exekučního titulu jako základu pro zákonné úkony v exekučním řízení. V tomto bodě shledává napadený rozsudek nejen nezákonným, nýbrž i nepřezkoumatelným. Ze všech shora uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný zaslal ke kasační stížnosti vyjádření, v němž uvádí, že se zcela ztotožňuje se závěry městského soudu. Především má stejně jako městský soud za to, že z § 336k odst. 3 o. s. ř. vyplývá, že odvolání proti rozhodnutí o udělení příklepu ve veřejné dražbě lze úspěšně podat toliko z tam uvedených důvodů, nikoli z důvodů uváděných stěžovatelem, který mimo jiné tvrdí, že exekuce vůbec neměla být nařízena, neboť pro ni nebyl platný exekuční titul. Trvá na tom, že tuto námitku mohl stěžovatel uplatnit již v odvolání proti exekučnímu příkazu, což však neučinil. Žalovaný má tak za to, že právní mocí exekučního příkazu je autoritativně určeno, že exekuce má být provedena. Přezkoumávání věcných námitek vůči exekučnímu příkazu v daném stadiu daňového řízení by vedlo k porušení právní jistoty. Žalovaný se ztotožňuje rovněž se závěrem městského soudu a jeho odůvodněním, že výše uvedený platební výměr na daň z obratu není nicotný. Žalovaný navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížnost z důvodů v ní uplatněných a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejdříve se zdejší soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku. To proto, že již samotná nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu by byla důvodem pro jeho zrušení a vrácení mu věci k dalšímu řízení (k tomu srovnej usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2008, č. j. 9 Azs 199/2007 - 38, www.nssoud.cz). Stěžovatel nepřezkoumatelnost shledává v tom, že se městský soud neměl dostatečně vypořádat s jeho žalobní argumentací, na základě které považuje rozhodnutí správce daně ze dne 12. 11. 1992, č. j. FÚ/14200/4806/92, platební výměr na předmětnou daň z obratu za nicotný. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaného pod č. 133/2004 Sb. NSS (všechna zde uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná též na www.nssoud.cz), „*lze za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny*.“ V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaném pod č. 689/2005 Sb. NSS, byl vysloven závěr, že „*není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá*.“ Nejvyšší správní soud v právě uvedených intencích přezkoumal odůvodnění napadeného rozsudku městského soudu a namítanou nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů neshledal. Městský soud v napadeném rozsudku uvedl, že má za to, že vznesená námitka je vzhledem ke stadiu řízení nepřípadná a podrobně vysvětlil proč. Pokud soud dospěl k takovému názoru, již samotné tvrzení o nepřípadnosti námitky a vysvětlení, z jakého důvodu, lze považovat za dostatečné. Za takového stavu věci totiž nebyl již povinen se předmětnou námitkou stěžovatele více podrobně zabývat. Nutno podotknout, že na tomto místě není hodnoceno, zda tento závěr byl správný, či nikoli, zdejší soud nyní posuzuje odůvodnění napadeného rozsudku pouze s ohledem na jeho přezkoumatelnost. Přesto se městský soud nad rámce svého rozhodnutí s touto námitkou vypořádal,

přičemž způsob, jakým tak učinil, považuje Nejvyšší správní soud rovněž za zcela dostatečný. Z odůvodnění napadeného rozsudku totiž jasně vyplývá, z jakých skutečností při rozhodování vycházel a jakými úvahami se řídil. Zdejší soud tak rozsudek městského soudu nepřezkoumatelným neshledal, a to ani pro nedostatek důvodů, ani pro jeho nesrozumitelnost. Ostatně již ze skutečnosti, že sám stěžovatel s názorem městského soudu polemizuje, je jasným signálem toho, že v napadeném rozsudku důvody rozhodnutí absentovat nemohou. V opačném případě by totiž stěžovatel tuto možnost ani neměl. Na základě právě uvedeného zdejší soud dospěl k závěru, že námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku je nedůvodná.

Následně se zdejší soud zabýval námitkou, v níž stěžovatel nesouhlasí s městským soudem v souvislosti s výkladem 336k odst. 3 o. s. ř., následkem čehož městský soud potvrdil závěr žalovaného o nemožnosti uplatnění stěžovatelovy námitky nezákonnosti exekučního příkazu, resp. nicotnosti exekučního titulu, na základě něhož k exekuci došlo, v dané fázi daňového řízení.

Nejdříve zdejší soud poznamenává, že aplikace občanského soudního řádu v daném případě vyplývá z § 73 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků, ze kterého vyplývá, že pro výkon daňové exekuce se použije přiměřeně občanského soudního řádu.

Podle § 336k odst. 1 až 4 o. s. ř. usnesení o příklepu soud doručí oprávněnému, tomu, kdo do řízení přistoupil jako další oprávněný, povinnému, vydražiteli a dražitelům, kteří proti udělení příklepu vznesli námitky (odst. 1). Proti usnesení o udělení příklepu mohou podat odvolání jen osoby uvedené v odstavci 1. Do 15 dnů ode dne dražebního jednání mohou podat odvolání též osoby uvedené v § 336c odst. 1 písm. a), kterým nebyla doručena dražební vyhláška, jestliže se z tohoto důvodu nezúčastnily dražebního jednání (odst. 2). Odvolací soud usnesení o příklepu změní tak, že se příklep neuděluje, jestliže v řízení došlo k takovým vadám, že se odvolatel nemohl zúčastnit dražby, nebo jestliže byl příklep udělen proto, že při nařízení dražebního jednání nebo při provedení dražby došlo k porušení zákona. Ustanovení § 219a se nepoužije (odst. 3). Usnesení odvolacího soudu se doručí osobám uvedeným v odstavci 1. Bylo-li usnesení o příklepu odvolacím soudem změněno, nařídí soud prvního stupně nové dražební jednání (odst. 4).

Jak vyplývá ze shora uvedeného, městský soud dospěl k závěru, že výše uvedené ustanovení občanského soudního řádu vymezuje důvody, na základě kterých je možno podat proti rozhodnutí o udělení příklepu ve veřejné dražbě odvolání. Mezi tyto důvody patří namítané vady řízení o udělení příklepu, konkrétně takové vady, které by znemožnily účast odvolatele na samotné dražbě, nebo jestliže byl příklep udělen proto, že při nařízení dražebního jednání nebo při provedení dražby došlo k porušení zákona. Z daného je patrné, že odvolací důvody

proti rozhodnutí o udělení příklepu mohou směřovat pouze proti vadám, které se staly v tomto řízení. Je to zcela logické, neboť rozhodnutí o udělení příklepu je rozhodnutím v další fázi daňového řízení, resp. ve fázi výkonu daňové exekuce, která předpokládá vydání exekučního příkazu na prodej nemovitostí. Městský soud dospěl k závěru, že jiné důvody odvolání proti rozhodnutí o udělení příklepu nelze připustit. Nejvyšší správní soud se s tímto názorem plně ztotožňuje. Má za to, že důvody odvolání jsou explicitně v daném ustanovení uvedeny, a proto je nutno z daného ustanovení plně vycházet. Stěžovatelem uplatněný důvod, že správce daně udělil příklep, aniž by přihlédl ke skutečnosti, že exekuční titul je nezákonný, není ve světle výše uvedeného přípustný. Nejvyšší správní soud má v souladu se závěrem městského soudu za to, že tato námitka měla být stěžovatelem uplatněna v předchozích fázích daňového řízení, nejpozději proti vydanému exekučnímu titulu. Ostatně ze správního spisu je patrno, že stěžovatel svých možností bránit se proti předmětnému exekučnímu titulu, platebnímu výměru na daň z obratu ze dne 12. 11. 1992, č. j. FÚ/14200/4806/92, plně využil, když podal jak odvolání, tak následně návrh na obnovu řízení. Nebyl však úspěšný a předmětný platební výměr nabyl právní moci. Zdejší soud tak opakuje, že v řízení o udělení příklepu již nelze zákonnost exekučních titulů namítat, a proto zdejší soud považuje tuto stěžovatelovu námitku za nedůvodnou.

Pokud stěžovatel v žalobě uvedl, že předmětný platební výměr je nezákonný, resp. nicotný, neboť u něj nelze jednoznačně identifikovat povinného, resp. stěžovatele, potom zdejší soud uvádí následující. Městský soud nicotnost předmětného platebního výměru neshledal, neboť dospěl k závěru, že z obsahu platebního výměru je adresát platebního výměru zřejmý a nemůže být o něm pochyb. Předmětný platební výměr tak co do formálních náležitostí může obstát, a proto ho nicotným neshledal. Nejvyšší správní soud na tomto místě podotýká, že je nutno rozlišovat mezi pojmy nicotnosti, neplatnosti a nezákonnosti rozhodnutí, jejichž podstatou se již mnohokrát zabýval (k tomu např. rozsudek ze dne 15. 12. 2005, č. j. 1 Afs 130/2004 - 90, rozsudek ze dne 18. 11. 2003, č. j. 2 Afs 12/2003 - 216, publikovaný pod č. 212/2004 Sb. NSS, a zejména rozsudek rozšířeného senátu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001 - 96, publikovaný pod č. 793/2006 Sb. NSS). Nicotnost znamená, že správní rozhodnutí vůbec nevzniklo, může být prohlášena v zásadě kdykoliv, a soud je povinen přihlédnout k ní z úřední povinnosti. Za nicotný lze považovat zejména akt, který trpí nedostatkem pravomoci či příslušnosti rozhodujícího orgánu, zásadními nedostatky projevu vůle, ukládá absolutně nemožné nebo protiprávní plnění apod. Chybějící zákonné náležitosti správního aktu ovšem mohou vyvolávat jeho nicotnost pouze tehdy, jestliže je tento nedostatek natolik intenzivní a zřejmý, že po účastnících dotčeného právního vztahu nelze spravedlivě žádat, aby správní akt respektovali. Lze však obecně konstatovat, že vady rozhodnutí nemohou samy o sobě jeho nicotnost zakládat. V nyní posuzovaném případě má stěžovatel za to, že nicotnost byla způsobena tím, že z rozhodnutí nebylo zcela zřejmé, kdo je povinným subjektem. Nejvyšší správní soud má však za to, že pokud byl stěžovatel v rozhodnutí uveden

jako Ing. J. D., podnikatel, přičemž následně bylo uvedeno „...předepisujeme Vám k zaplacení daň...“, nelze potom hovořit o takové vadě rozhodnutí, která by mohla způsobit jeho nicotnost. Nejvyšší správní soud znovu zdůrazňuje, že chybějící zákonné náležitosti správního aktu mohou vyvolávat jeho nicotnost pouze tehdy, je-li tento nedostatek natolik intenzivní a zřejmý, že po účastnících dotčeného právního vztahu nelze spravedlivě žádat, aby správní akt respektovali. Taková situace však v nyní projednávaném případě nenastala. Nejvyšší správní soud má za to, že v takovém případě by se dalo uvažovat o případné nezákonnosti (při posouzení tehdy platné zákonné úpravy), nicméně nezákonnost platebního výměru již nemůže být s ohledem na výše uvedené předmětem nyní probíhajícího řízení. Z výše uvedených důvodů je možné přisvědčit městskému soudu v závěru, že předmětný platební výměr na daň z obratu není nicotný.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že při přezkumu rozhodnutí městského soudu a potažmo rozhodnutí správních orgánů neshledal žádná pochybení. Napadené rozhodnutí městského soudu přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Druhému účastníkovi řízení podle obsahu spisu žádné náklady řízení nevznikly, proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. října 2011

JUDr. Radan Malík
předseda senátu